

— Ахъ, вие бѣднички желти листенца! . . . Кой ви откъсна отъ вашитѣ родни мѣста и сега тъй безмилостно ви гони по въздуха, по земята и ви зазира въ калъта?

Усмиватъ се златошититѣ листенца, въртятъ се въ веселъ танецъ и тихичко си тананикатъ:

— Златисти сме листа,
Отъ роднитѣ мѣста
На широта, на дължъ
Отъ вихъра катъ дъждъ
Отронени летимъ
Въ танецъ се въртимъ.
До скоро ний живѣхме
На клонкитѣ въ леса,
И весело ний пѣхме
Подъ ясни небеса!
Но днитѣ ни щастливи
Отлитнаха далечъ —
Сиѣниха се съ мъгливи —
Настъпи есенъ вечъ.

— — — — —
Но върваме слѣдъ насъ
Ще дойде пролѣтъ пакъ,
И врѣдъ лѣсътъ тогазъ
Ще блѣсне пакъ въвъ злакъ.
Живота е промѣна —
Мѣни се той въ свѣта,
Слѣдъ зимата студена
Ще дойде пролѣтъта. . .

— — — — —
И всѣки некъ научи, —
Че тука на земяга,
Каквото съ насъ се случи
Дължимъ го на сѣдбата. . .

Слушахъ, слушахъ тая пѣсничка, почесахъ се задъ врата и си тръгнахъ за къщи. . . И веднага се заловихъ за перото да напиша тѣзи редове, да кажа съ-